

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. május 8.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A LÉLEK ÉS A MENYASSZONY

Énekek: 42,1; 645; 300,4; 462

Lekció: Jelenések 22,14-21

Alapige: Jelenések 22,17

A Lélek és a menyasszony így szól: „Jöjj!” Aki csak hallja, az is mondja: „Jöjj!” Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusban, boldogok vagyunk, ha úgy jöttünk ide, hogy kívánczolt hozzád a lelkünk. Könyörülj meg rajtunk, ha nem így lett volna, ha más miatt vagyunk itt, ha másért jöttünk. Szeretnénk elcsendesedni, előtted hódolni. Szeretnénk hallani azt az igét, amit kijelentesz a gyülekezet közösségében.

Köszönjük azokat az igéket, amelyeket olvastunk a belső szobánkban, napi csendességekben. Köszönjük, hogy vezettek, tanácsoltak, feddettek bennünket, jó útra igyekeztek vinni bennünket. Hozzád téríteni, szent életben előrehaladni.

Köszönjük azt is, amikor együtt tanulmányozhatjuk az igét, a kijelentést a gyülekezet közösségében.

Segíts megértenünk, milyen nagy ajándék számunkra a gyülekezet, milyen nagy ajándék, amikor megjelenysz közöttünk, amikor láthatatlanul, mégis valóságosan ott vagy, ahol igét hirdetnek, és ahol vágyakozunk beletekinteni annak kijelentett titkaiba.

Köszönjük, hogy nem titok az, ami le van írva, mert nem engedted Jánosnak, hogy bepecsételje ezt az írást, hanem azt akartad, hogy nyitott legyen, hozzáférhető legyen, hirdethető legyen. Ezért könyörülj meg rajtunk, Urunk, hogy aki hirdeti és hallja itt az igét, adja neked szívét.

Ezt te magad cselekedd, te vonj magadhoz bennünket, élő Urunk, a te kegyelmed által. Hallgass meg minket, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

A mai napon fejezzük be bibliaolvasó vezérfonalunk szerint a Jelenések könyve olvasását. Szeretném, ha ezen az alkalmon még egyszer szó lenne ennek a könyvnek egy nagyon drága verséről: a 22,17 verséről.

Először azért egy nagy ívet hagy mutassak a Szentírásban, hiszen a 22. fejezet a tömör összefoglalása a Jelenések könyvének. Mégis, engedjétek, hogy a Biblia első lapjairól kezdjük az igehirdetést, hogy megérkezhessünk ehhez a mondatig: „Jöjj!”

A Biblia első lapjai a teremtésről szólnak, ahogyan Isten megteremtette a mennyet és a földet. A Jelenések könyve pedig nem a kezdetről, hanem a végállomásról szól. Arról a végállomásról, ahova ez a teremtett világ halad. Az újjáteremtés felé. Hiszen a Jelenések könyvének egyik igéje azt mondja: új eget és új földet várunk.

A teremtéstörténet arról szól, amikor még nem volt bűn, a Jelenések arról beszél, amikor már nem lesz bűn.

Az egyik arról szól, amikor még jó volt minden és Isten azt mondta: íme, minden igen jó. A Jelenések könyvének vége pedig arról beszél, amikor ismét jó lesz minden, nem lesz halál, sírás, könny, fájdalom, gyász, hanem örökös öröm a fejünkön.

A Jelenések könyve azért is aktuális nekünk, mert arról szól, hogy addig, míg ez megtörténik, milyen a gyülekezet állapota itt a földön. Azt mondja a Jelenések könyve a gyülekezetről, Isten választott, egybegyűjtött népéről, hogy olyan kell, hogy legyen ebben a világban (amelyet nevez Babilonnak is), mint egy kicsi édenkert, mint egy kicsi nyugalomsziget, békesség-sziget.

A Jelenések könyvében azt ragyogtatja Isten, hogy milyen lesz, amikor csak Éden lesz minden, és ennek a központi helyén lesz az Úr Jézus, aki minden mindenekben.

A Biblia arról szól, arról a nagy ívről, amelyet az általunk ismert és szeretett Füle Lajos egyik (nekem legszebbnek tartott) versében, a Futásban ír, hogy tulajdonképpen az emberiség története a teremtéstől a Jelenések könyvéig arról szól, hogy az ember fut Isten előtt, Isten meg fut az ember után. Az ember bujkál, Isten pedig keres. Ezért küldte az Ő egyetlen Fiát is, hogy megkeresse és megmentse, ami és aki elveszett.

Először is ebből az igeversből hadd mondjam el, hogy azért drága nekem ez a 22,17. vers, mert ez a Biblia utolsó írása. „A Lélek és menyasszony azt mondja: „Jöjj!” És aki csak hallja, ezt mondja: „Jöjj!” És aki szomjúhozik, jöjjön, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” Még ebben az összefüggésében is az utolsó, amikor az élet vizéhez hív az Úr.

Lehet, hogy sokaknak eszébe jut, hogy van ám a Bibliában két ilyen nagy élő vízhez való hívás: az egyik az Ézsaiás 55-ben. Így kezdődik: „Ó, mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre.” A másik nagy hívás a János 7-ben van, a 37-38. versben, amikor az ünnep utolsó nagy napján feláll Jézus a templomban a lomb-sátrak ünnepén, és azt mondja: „Aki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.” — Ehhez azt az ígéretet fűzi, hogy „Aki hisz énbenem, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.”

Mert Jézus nemcsak arra tette a hangsúlyt, hogy jöjj hozzám, hanem azt is kérte, hogy járj velem. Nemcsak azt mondja: csatlakozz a kútforráshoz, az élet forrásához, hanem azt is akarja, hogy áradjon az élet belőled, élj Isten gyermekeként ebben a teremtett világban.

Az Újszövetségben, különösen Pál apostol ezt mennyire képviseli. Az Efézusi levélre gondoljatok. Azt mondja: nem elég, hogy Krisztust ismeritek, hanem éljétek is Őbenne. Járjatok méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok. Van olyan gyülekezet, amelyet azért fedd, hogy ti nem így tanultátok a Krisztust, nem így vettétek, nem így indultatok. Térj vissza, mert megváltott. Hova hív téged az Isten? Az élő vízhez. Honnan ered az élő víz?

Azt olvassuk a Jelenések könyve 22. fejezetének az elején, hogy megmutatta Jánosnak az élet vízének tiszta folyóját, mely ragyogó volt, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak a királyi székéből jött ki. Ez van az 1. versben, és majd csak a 17. versben, hogy gyere ehhez a vízhez.

Ez nekem azért lett fontos, mert látjátok: a Szentírásban, amikor hív a Lélek, mindig elmondja, hova hív. Nem csak valahova. Nem azt mondja, hogy majd aztán lesz valami, hanem felvázolja, elénk adja, leírja. Mégpedig pontosan leírja, hogy olyan ragyogó volt, mint a kristály, olyan tiszta. Mert Isten mindig elmondja, hogy mire hív téged.

Ennek a jelentése az itt az igében, hogy ez a folyó az Isten királyi székéből kiinduló kegyelmet jelenti. Felragyogtatja azt az Istent, aki kegyelmes.

Emlékezzetek: Luther, még Ágoston-rendi szerzetesként olyan nyugtalanul a szívében és lelkében azt kereste: a kegyelmes Istent hol találom meg? Mert nekem beszélnek az ítélő Istenről, tudok a haragvó Istenről, a számonkérő Istenről. De ki adja elém a kegyelmes Istent? — És akkor Luthernek kinyílik a szeme egy ige által, és meglátja az Isten királyi székéből kifolyó folyót. Az élet vízének tiszta forrását. Felragyog az arca, mert a kegyelem csak onnan, az Isten királyi székéből indulhat ki.

Miért mondja az ige: „és a Bárány királyi székéből”? Azért, mert a Jelenések könyvének egyik legfontosabb üzenete az, hogy Isten kegyelme mindig Jézus Krisztuson át érkezik el hozzánk. Nem érkezik máson keresztül. Ezért mondja: a „Bárány királyi székéből”, mert ennek a kegyelemnek az elhozója, aki teljes volt kegyelemmel, az a mi Urunk, Jézus Krisztus, mert nála van a bocsánat. Mert Isten rajta keresztül gyakorol kegyelmet. Az Isten csak rajta keresztül gyakorol kegyelmet. Nincs más út. Jézus Krisztuson keresztül érkezik el hozzánk.

Ez a folyó folyik már most is. Hiszen az Ezékiel 47-ben — ha valaki elolvassa — látja, hogy ez a folyó felfakad. Ott még a templomban fakad fel. Ez a templomból kijövő forrás — ha emlékezzetek rá —, amely dagad-dagad és egyre nagyobb méreteket ölt, egyre mélyebb lesz, előképe annak a kegyelemnek, annak a folyónak, ami Isten királyi székéből jön ki, amikor már nem lesz templom. Amikor nem a kultuszban, nem az istentiszteleten, hanem magából az Istenből, az Ő jelenlétéből fakad minden áldás, minden öröm, minden erő, minden hatalom és minden dicsőség. Megmutatta nekem az élet vízének tiszta folyóját.

Ennek a 17. versnek a következő üzenete az: kihív. Láttuk, hova hív. Nézzétek meg, hogy ki hív. Ez döntő ige itt, hogy: a Lélek és a menyasszony azt mondja:

A LÉLEK ÉS A MENYASSZONY

„Jöjj!” Ki hív? A Szentlélek és a gyülekezet. Hiszen a menyasszonyt gyülekezetként kell értenünk, a Lelket pedig a Szentháromság Isten harmadik személyeként. A Lélek és a menyasszony azt mondja: „Jöjj!”

Mert ennek az ígének, hogy a Lélek és a menyasszony, ennek a kifejezésnek, hét üzenete van a számunkra. Röviden, szinte csak mondatokban fogom elmondani.

Tudjátok, miért fontos: a Lélek és a menyasszony? Azért, mert először is lásuk meg azt, hogy az Isten Lelke az egyházban és az egyház által munkálkodik. Ezért olvassuk: a Lélek és a menyasszony.

Meg is fordíthatjuk: ott van egyház, ahol Isten Lelke munkálkodik. Ahol az Isten Lelke munkálkodik, ott egyház van, mert ott legalább egy hirdeti és legalább egy hallja az ígét. Jézus Krisztus szerint az egyháznak ez a feltétele, hogy legalább két ember legyen: egy aki szólja, egy aki hallja. Isten jónak látta, hogy a földön az egyházban és egyház által munkálkodjék.

Ezt mondja nekünk az előbb említett Ezékiel 47. is: a templomból folyik ki a víz. Jaj, de sokan megvetik a templomot. Nekünk nem kell a templom! Na, de onnan kell folyni a víznek, ott kell hangzania az ígének. Azt mondja Pál apostol: lehet, hogy színből, lehet, hogy szívből — de a Lélek és a menyasszony azt mondja: „Jöjj!”

A második üzenete az ígének éppen ezért, ennek a kifejezésnek, hogy a Lélek és a menyasszony, az, hogy hiábavaló a gyülekezet hívása, ha a Lélek nem ébreszt vágyat a szívben. Hiábavaló lenne a gyülekezet munkája, hívása, ha Isten Szentlelke nem munkálkodna a gyülekezetben és a gyülekezettel. A bizonyoságtévővel együtt, mert Isten Szentlelke kelti fel a hitet a hirdetett ige által. Éppen ezért az a tanítás ebből az igéből, hogy minden emberi erőlködés, igyekezet, ügyeskedés, módszer, szónoki fogás, — sorolhatnám tovább — csak látszat-sikereket ad, és nem vezethet el az élő vízhez. Pedig jaj, de sokan ebbe kapaszkodnak ma.

Sokan azt mondják: igen, találjunk ki új módszereket, új utakat kell keresni. Hogy kell megszólítani a posztmodern embert, a XXI. század technikájában élő embert. — Ugyanúgy kell megszólítani, mint a Jelenések korában: „Jöjj!” Nem tudunk mást, mert a Lélek és a menyasszony ezt mondja. Ha a Lélek ezt mondja, a menyasszony mondhat mást? Dehogy! Ha a Lélek megmondja, hogy mit mondjunk, ha Pál apostol ezért könyörög a gyülekezetnek, hogy imádkozzatok, hogy úgy szóljam az ígét, ahogyan kell. Nem, ahogy elvárják, hanem ahogyan kell. Isten kijelentette, hogyan kell.

És ehelyett ma: hogy lehet megfogni a fiatalokat? Becsapnak embereket, tévútra visznek embereket, tízezres tömegeket, mert azt gondolják, majd mi kitáláljuk a spanyolviaszt, majd mi megmondjuk a tuttit, hogyan kell. Közben pedig Isten Lelke csendesen azt mondja: a Lélek és a menyasszony azt mondja: „Jöjj!” Aki akarja, jöjjön, és vegye az élet vizét ingyen. Jaj, de jó, hogy nem reánk van bízva. Nemcsak reánk van bízva az evangélium, az Isten ígéjének a hirdetése, hanem a Lélek is ezt mondja. Nem kell nekem bártortalanul mennem, nem kell nekem félve meghúzódni vagy hallgatni, mert a Lélek és a menyasszony azt mondja: „Jöjj!”

A következő: éppen ezért csak a Szentlélek által hathatós a gyülekezet hívása.

A negyedik: aki megveti hívását, akkor magát a Szentlelket veti meg. Többek között ez az a bizonyos Szentlélek káromlása, amit sokan nem értenek, hogy mit jelent az: káromolni Isten Lelkét. Többek között ez. Aki megveti a gyülekezet hívását, aki megveti azt, hogy aki akarja, jöjjön az élet vizéhez ingyen, az magát az élet vizét veti meg, magát a megfeszített Urat veti meg, és magát az Isten Lelkét veti meg, aki ezt mondja a gyülekezettel együtt, hogy „jöjj!”

Az ötödik azt jelenti, hogy vigyázzon a gyülekezet, ha mégis valaki jön, azt ne magának tulajdonítsa, hanem Isten Lelke munkájának. Nehogy megveregessük a vállunkat, ha valakit hozni tudunk, ha valaki úgymond megtér szolgálatunk alatt. Ha valaki meghallja az ígét, akkor tudom, hogy nem én, hanem a Lélek, mert a Lélek és menyasszony azt mondja: „Jöjj!”

Mint ahogy a trombita sem lehet büszke magára, hogy milyen szépen szól, hanem azé a dicsőség, aki fújja. Egy hangszer nem önmagában szól, hanem valaki megszólaltatja. A gyülekezet nem önmagából szól, azt mondja a Szentírás: nem a magáét mondja, hanem valaki megszólaltatja, valaki fújja rajta keresztül.

Megint csak Pál apostol ennek nagy mestere, aki egyik általam nagyon szeretett igében azt mondja: „Imádkozzatok, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásokor. Mert kinyitom a számat, Isten megteremtette a hangszálaimat, de ha szó nem adatik, akkor mit tudok mondani? Azt mondja: „Imádkozzatok, hogy adassék nekem szó” — hogy Isten Szentlelke fújja azt, amit fújni kell, mondja azt, amit mondani kell. És mit mond a Lélek? „Jöjj!”

A hatodik éppen ezért, hogy a Lélek és a menyasszony mondja: „Jöjj!” azt jelenti a gyülekezetnek, hogy ha valaki nem jön, nehogy belekeseredjünk. Ez nem magánügyünk. Az evangelizáció, a misszió, a hívás nem a mi „Kfténk-nek” az ügye, hanem Isten ügye.

Ezért ha valaki visszautasít, kinevet, kigúnyol, mert Isten beszéde bolondság neki, bolondság azoknak, akik elvesznek — mondja az 1Korinthus 1,18 — és a keresztről való beszéd, nem mindenkinek az Isten ereje, de mivel Isten Lelke és a gyülekezet szól, ezért nem is keseredem el.

Megint idézem Pál apostolt. Figyeljétek meg, ahonnan elúzték, elküldték, ahonnan menekülnie kellett, bele volt ő valaha betegedve? Elkecsperedett ő? Éjszakákat végigsírt? Nem! Ment a következő városba. Ha kidobták az ajtón, visszamászott az ablakon. Nem lehetett őt elkedvetleníteni. Nem lehetett lebeszélni. Nem lehetett elkecsereíteni. A csüggedt ember nem tud menni örömmel az evangélium hirdetésére. Ez az Isten ügye. Ez az Ő országának az ügye. Micsoda boldog felismerés a számunkra!

Végül a hetedik, ami előttünk legyen, az, hogy a Szentlélek megint csak nem önmagáról tesz bizonyosságot. Az egész Biblia azt mondja — a jövő vasárnap majd lesz erről több tanítás — a Szentlélek nem önmagához hív. A Szentlélek azt mondja: „Jöjj!” — ez Jézusra vonatkozik, Jöjj, Úr Jézus, jöjj, mihamar, — aztán az embert hívja Jézushoz: aki akarja, jöjjön, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.

A Szentlélek rámutat nekünk arra, hogy az Ő dolga a hívás. Ezt azért mondom, mert röviden beszélek róla, hogy vannak ma szekták, vallásos csoportok, ahol a Szentlelket nagyon előtérbe helyezik. Isten igéje tanít bennünket a Szentlélekről is. Ezek a vallásos csoportok azt mondják: a Szentlélek keresztségét kell kérni. Nem

A LÉLEK ÉS A MENYASSZONY

---

elég, ha valaki újjászületik, de még meg kell kereszteltetni a Szentlélekkel – nem sorolom tovább. A Szentlélek majd különleges nyelveket fog neki adni, majd gyógyítani fog. A Szentlélek majd ezt meg azt csinálja...

De mit mond az Írás? Azt, hogy a Szentlélek azt mondja: „Jöjj!” Jézushoz. Jézus Krisztus megmondta: az majd engem dicsőít. Nem önmagát magasztalja, nem önmagához hív. Nem az Ő munkájára teszi a hangsúlyt a Lélek, hanem arra, hogy mit végzett Jézus, mit tett Jézus. Ő Jézus munkájára irányítja a figyelmet.

Olyan, szoktam mondani, mint a reflektor. Ha egy épületet meg akarnak világítani, sokszor nem is tudjuk, hol a reflektor, olyan szépen eldugják a padlóba, a földön valahol el van rejtve. De hogy az épület tündöklök, azt látjuk, és senki nem a reflektort nézi, hogy néz ki. Hanem milyen az épület. De jó, hogy meg van ragyogtatva, hogy világít, hogy messziről lehet látni. Ez az Isten Lelke. Annyit mond: „Jöjj!” Ezt műveli, és ezt adja a Szentlélek.

A következő üzenete az igének: és aki hallja, mondja: „Jöjj!” Ez azt jelenti, hogy amikor Isten Lelke munkálkodik, akkor úgy munkálkodik a hívő szívében, hogy fontossá teszi azt, amit Isten akar. És aki hallja, azt fogja mondani: „Jöjj!” Ezt jelenti az, hogy élő vizet kaptam, és élő víznek folyamai ömlenek annak belsőjéből. Különben hogy tudom mondani, hogy jöjj az élet vízéhez, ha azt sem tudom, hogy mi az élet vize?

Néhány hónappal ezelőtt vásároltam a zöldségesnél és megkérdeztem az egyik árustól, milyen a narancs? Azt mondja: nem tudom. Elmegyek a másikhoz, több mindent veszek. Azt mondja az eladó: tessék vinni a narancsból, mert nagyon finom és édes. Vettem is belőle. Nem az előzőtől vettem, aki nem tudta, milyen, mert ő maga sem evett belőle. A másik meg azt mondja: finom, édes, tessék vinni belőle.

Ugye, értjük? Aki maga tud inni az élet vizéből, az tud másokat hívni az élet vízéhez, az tud másoknak bizonyosságot tenni, hogy milyen a víz.

Ott van a samáriai asszony a János 4-ben. Ott vannak a forrásnál. Nem a Jákób kútja, az nem érdekes. Ott van Jézus. Nem a Jákób kútja a fontos, meg hogy ki állt oda valamikor, ki ivott belőle? Az a lényeg, hogy ott van az élet vize, az élet forrása. Ez az asszony majd elmegy a városba, beszalad, és azt mondja: gyertek, mert van itt valaki, aki megmondta, mit cselekedtem, aki tudja, hogy ki vagyok. Aki nem elítélt, nem megvetett, hanem akinek szelíd szemei reám néztek, és abban bocsánatot, kegyelem, üdvösség volt. Na, ott folyt az élet vize. Nem a Jákób kútjából hoztunk fel egy vödörrel, hanem onnan folyt. Van egy ilyen ének: Jézus szívéből tör elő. Milyen csodálatosan fogalmazta meg az énekíró. Azt mondja az asszony: gyertek, gyertek ti is ennek az életnek a forrásához.

Ezt mondja a Lélek: „és aki szomszédhozik”. A Biblia azt mondja, hogy minden ember szomszédhozik a bűn következtében. Lelkileg olyan ember nincs, aki nem szomszéd. Itt csak egy dolog van, hogy mit iszik, ha szomszéd?

Biztosan tapasztaltatok, hogy lehet sokféléen inni. Vannak olyan italok, amitől még szomszédosabb lesz. Valaki meghívott egyszer egy ebédre, és nyilván az ember ilyet rendel, aztán egyre szomszédosabb lettem, amikor hozta a pincér a kést egy kancsó vízben, hogy a tortát felvágjuk, megkérdeztem: tiszta ez a víz? Mert már elegendő volt a cukros levekből. Inkább megittam a kancsó vizet. Tiszta volt a kés, kivettem, fel lehet a tortát vágni vele, de a vizet megissza az ember.

Milyen az élet vizének a folyója? Olyan, mint a kristály. Az Isten gondoskodik egy tiszta vízről, és az embernek kell mindenféle találmány, lötyty, mert megiszunk mindent, ami elének kerül, holott az meg nem elégíthet.

A Bibliában a szomjúság Isten-hiányt jelenti (Lukács 16). A gazdag a pokolban ezt érzi: szomjazik. Isten messze van tőle, Isten nélkül kell élnie. A Bibliában az élő víz mindig a Jézus Krisztussal való élő kapcsolat. Az Ő maga az élet vize. Ezt kínálja, önmagát kínálja, nem valamit kínál neked, hanem valakit. Önmagát adja és kínálja nekünk.

Aki nem jön az élet vizéhez, annak a szomjúsága meg fog maradni. Egyre gyötrelmesebb lesz, és egyszer majd többet soha nem ihat az élet vizéből. Amíg a földön, testben vagyunk, amíg élünk, addig van lehetőségünk inni az élet vizéből. Jézus Krisztussal kapcsolatba kerülnünk, tőle elvenni bűneink bocsánatát, az örök életet, az üdvösséget, amely lehetséges, mert Ő készítette ezt.

Végül hadd szóljak az utolsó mondatról: „Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.”

Lám, mindenkinek fel van kínálva — szokták mondani. Aki akarja, az veheti az élet vizét ingyen. Viszont a Biblia egészének a kijelentése azt mondja nekünk: lesz, aki nem akarja, és lesz, aki akarja. Ezért döntő, hogy a Szentlélek és a menyasszony azt mondja: „Jöjj!” Mert, ha valaki akarja, az Isten Szentlelkének a munkája.

A János 6,44-ben azt mondja Jézus: „Senki sem jöhet énhozzám, hanem ha az Atya vonzza azt.” A hívás hangzik. Valaki azt mondja: nem kérek belőle. Van, akinek Isten Szentlelke megnyitja a szívét az Ő áldott munkájaként. Odafigyel, és azt mondja: Jézus, te vagy az élet. Jövök hozzád. Elhagyom éltem csúf romjait, várnak egekben szent karjaid. Bús sötét éjből, börtönömből, Jézus, jövök.

Befejezésül azt kérdem: vajon te hogy válaszolsz erre az utolsó hívásra? Mert vigyázzunk, mindenkinek az életében van egy utolsó hívás, egy végső. A Biblia elének tárja: Jézus Krisztus hív. Jöjjetek énhozzám, akik megfáradtatok, meg vagytok terhelve, és én nyugalmat adok nektek.

Boldog, aki ezt a nyugalmat már élvezi. Legyen egészen nyugodt, hogy egyszer sokkal teljesebben fogja ezt a nyugalmat érezni. Egyszer sokkal szebben, dicsőségesebben fogjuk ezt a nyugalmat érezni. Aki pedig vágyik erre, annak életére kérjük: Jöjj, Szentlélek Isten!

Imádkozzunk!

Olyan hálás a szívünk, hogy hívásod hangzik még, hogy a Lélek és a menyasszony azt mondja: „Jöjj!” És akiben megvan a Krisztus-felé való szent sóvárgás, annak mindig a misszióban kell kiteljesednie, hogy mások felé is fordulva azt mondja: Jöjjetek hozzám, jöjjetek mind, szomjazó lelkek, újra megint.

Köszönjük, hogy élő vizet kínálsz, Urunk. Add, hogy ne szűnjön meg a kiáltás, hogy a Lélek és a menyasszony, az egyház és a te szolgálid, akiket elküldesz, azok hadd hirdessék: a Szabadító elközelgetett. Köszönjük mindazokat, akik jönnek, akiknek megnyílik a szívük, akiknek újjá lesz az életük, akiknek rendeződnek olyan dolgaik, kapcsolataik, viszályaik, bűneik, amelyek azelőtt szinte lehetetlenek voltak. Akik elszakadnak a Sátántól, megtagadják annak munkáját, mesterke-

A LÉLEK ÉS A MENYASSZONY

déseit, és csak azt mondják: Úr Jézus, benned mindent meglelünk. Te vagy a kegyelem, te vagy az égi jó.

Könyörülj rajtunk, hogy elinduljunk. Ha már elindultunk, célba érkezzünk, ahol a mennyei Jeruzsálem csodájában szemlélhetjük azt a kegyelmet, amelynek előízében már itt a földön részesedtünk. Légy áldott, Szentháromság egy örök Isten!

Ámen.

Énekeljük a 462. dicséretet.

Silcher F., 1789–1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
Mert nél-kü-led az én e-rőm oly ke-vés,
De hol te jársz e-lőt-tem,nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked, Ki szemlelőnyva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érzene: :/: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826–1901.